

ÇOCUKÇA

YAZAR

EMRAH BEŞLİ

EDİTÖR

ZEYNEP EKER

KAPAK TASARIM

HAKAN DÜŞOVA

YAYINEVİ

YAZARDAN DİREKT – TÜRKİYE

YAZARDAN DİREKT ELEKTRONİK İLETİŞİM TANITIM PAZ. VE TİC. LTD. ŞTİ

KOZYATAĞI MAH. DEĞİRMEN SK. NİDA KULE NO:18

KAT 10 KADIKÖY-ERENKÖY/İSTANBUL

TEL: 0(216) 3011213

SERTİFİKA NO. 33717

BU ESERİN BÜTÜN HAKLARI SAKLIDIR. YAYINEVİNDEN VE YAZARDAN İZİN ALMADAN KISMEN VEYA TAMAMEN ALINTI YAPILAMAZ, HIÇBİR ŞEKİLDE KOPYA EDİLEMEZ, ÇOĞALTILAMAZ VE YAYIMLANAMAZ.

ISBN: 978-605-9385-61-9

BASKI VE CİLT

EGE REKLAM BASIM SANATLARI SAN.TİC. LTD.ŞTİ

ESATPAŞA MAH. ZİYAPAŞA CADDESİ NO.4 ATAŞEHİR / İSTANBUL

TEL: 0216 470 44 70 FAKS:0216 472 84 05

WWW.EGEBASIM.COM.TR

SERTİFİKA NO: 12468

ÖNSÖZ.....	1
ARKADAŞIMI ÖPTÜM	4
İLK HİKÂYE	6
MANTIĞI KARIŞTIRAN MANTIK.....	10
YAZI MAHKUMLARI	14
DÜNYA NASIL DÜZELİR?.....	17
SİYASET DERSİ FELSEFESİ	18
DİYALOG.....	19
İMZA.....	20
DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEK.....	21
HIZLI CEVAP	24
YENİ BİR KÜLTÜR OLUŞTURMAK.....	25
BU NASIL BİR ELEŞTİRİ	27
OKUYAMIYORUM!.....	30
DİL TOKADI	31
İNANILMAZ BİR HİKÂYE	33
KİTAP OKUMAK TAMAM DA BEYİN OKUMAK BAŞKA BİR ŞEY... 39	
ÇOK KONUŞAN ÖĞRETMEN	41
STRATEJİ	43
KOPYACI	44
DETAYLARDA SAKLI İYİLİK	46
HESAP DEDİĞİN BÖYLE OLUR.....	47
CEVABA BAK	48
KADIN TARAFTARLAR	49
YAKLAŞIM FARKI.....	50
SEVAP KAZANMAK	51
YARATICININ İSPATI.....	53
AKIL FIRTINASI	56
ÇILGIN.....	58
ARANAN CEVAP.....	60
FARKINDA OLAMADI	61
RÜYALAR NE SÖYLER	63
DERS VEREN DERS PROJE.....	70

YEŞİL DOLMA KALEM	75
ÜMİT CAN_KÜÇÜK BİR ADAMIN BEDENİNDE BÜYÜK BİR ADAM	77
BEKLENMEDİK CEVAP	88
GAZETE OKUMA DERSİ	89
ÜLKEMİN AKADEMİSYENLERİ	90
ANNE GÜVERCİNİN KALBI	91
KİMSENİN DUYMADIĞI SÖZ	93
SERÇE	94
BİR KARAKALEM HİKÂYESİ	96
GÜZEL FİKİRLER.....	102
DÜRÜSTLÜK KURAMI	103
SEVGİNİN GERÇEK GÜCÜ	104
MÜCADELECİ	106
ÖĞRENCİYKEN ÖĞRETMEN OLMAK	108
NE İÇİN ÖĞRENİLİR?.....	113
SON HİKÂYE.....	118

ÖNSÖZ

Hiç hikâye kitabının hikâyesini okudunuz mu? Peki, hiç bu hikâye kitabının hikâyesini merak ettiniz mi? İşte, bu önsöz, bu hikâye kitabının hikâyesidir.

Hava soğuktu, durmadan yürüyorduk. Kor gibi yanan ruhlarımızı, buz gibi havada dağlarken, Osman Bey “Emrah, dünyada büyük yazarlar bu kadar iyi eserleri nasıl yazmışlar? Ülkemizde büyük yazarlar neden yok denecek kadar az?” diye sordu

“Az değil Osman Bey! Tanıdığım bir yazar var.”

“Kimmiş o yazar?”

“Yanınızda duran kişi.”

“Emrah, benimle dalga geçme.”

“Az önce dediniz ya neden büyük yazarlar çıkmıyor diye; işte bu yaptığınız, insanların yapabileceğine inanmadığınız ve bu tavır nedeniyle ne yazık ki büyük yazarlar çıkaramıyoruz.

Her ikimizi de dinleyen yalnızca sessizlik oldu, konuşmamız bıçak gibi kesildi. Bir hayli yürümüştük; verdiğim cevap onu etkilemiş olmalıydı ki beni hayrete düşüren sözler Osman Bey’in ağzından döküldü;

“Anlatır mısın ne yazıyorsun?”

Aklımda kalan ‘Serçe’ hikâyesini Osman Bey’e anlattığımda hiç konuşmadan dinledi. Ben, onun neden böyle

düşünceli bir hal aldığını anlamaya çalışırken, kaldığı otelin önüne geldik.

“Hiç konuşmuyorsunuz. Ben gidiyorum Osman Bey, iyi geceler” diyerek ayrıldım yanından. Buz gibi havadan kaçarcasına hızlı hızlı yürürken birinin seslendiğini duydum. Sesin geldiği yöne baktığımda, ayrıldığımız yerde duran Osman Bey’i gördüm.

“Emrah, bu hayatımda dinlediğim en güzel hikâyeydi”

Eve gelip uyuya kalmışım, sabah uyanmamı sağlayan alarm sesi yerine telefonun sesi oldu, Kendime gelerek telefona baktığımda saat 06:30’du, Alarmı 07:00’ye kurmuştum. Arayan Osman Bey’di. Telefonu açtığım anda konuşmaya başladı, o kadar heyecanlıydı ki, bir çocuk gibi;

“Emrah, o anlattığın hikâye çok ağlattı beni, sen görmedin ama yürürken ben ağlıyordum. Bütün dünya klasiklerini okudum fakat beni bu kadar etkileyen bir hikâye daha önce hiç duymamıştım.”

O günden sonra devamlı beni arayan ve hiç pes etmeyen Osman Dağ, birçok yazarın hikâyeleri üzerine detaylı okumalar yaptı. “Senin yazında başka bir şey var... çok araştırıyorum ama ...” dediğinde tartışıyor ve kendisine şu anda yazamayacağımı, ancak yetmişli yaşlarda yazabileceğimi çünkü şöhret veya bir başka şey için yazmadığımı söyleyerek tartışmayı sonlandırıyordum.

Dört beş yıldır Osman Bey, hikâyelerimi kitap yapmamı istiyordu. Garip olan şey ise sadece tek hikâyemi biliyor olmasıydı.

Bu kitabın yazılması için aylarca dil döken, yıllarca pes etmeyen, kitabın masraflarını üstlenen, büyük fedakârlıklar yapan, her gün arayarak moral veren, insanlık için bir şeyler yapmakla kalbi çarpan değerli insan Osman Dağ' a ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu kitabı onun hatırına yazdığımı itiraf etmeliyim. Kitabın mimarı ve bu kitaba 'Çocukça' adını veren Osman Dağ' a teşekkür ederim.

Osman Dağ şöyle der: "Dünyanın en güzel buluşu bir insanın cevherini (potansiyelini) görebilmektir".

Bu kitabın hikâyesi yukarıda anlatıldığı gibidir.

Atatürk Üniversitesi'ne, hayatıma giren nice hocalarıma tüm saygım ve sevgimle şükranlarımı sunarım.

"İNSANLIĞA ULAŞACAK MESAJLARI BESTELEMEYE ÇALIŞTIM".

Emrah BEŞLİ

ARKADAŞIMI ÖPTÜM

Lojman bahçesinde, beş yaşındaki küçük çocuk yerde kuru dallardan oluşmuş yığının arasından bulduğu kurumuş, çürümeye yüz tutmuş bir kavak dalını lojman binasının ikinci katında, camda duran annesine göstererek “Anne bu dalı diksem ağaç olur mu?” dediğinde annesi “hayır oğlum ondan ağaç olmaz, at onu” diye cevap verdi.

“Anne bu dalı diksem belki ağaç olur, ne olur anne.”

“Oğlum onlardan ağaç olmaz, kupkuru bir dal, canı gitmiş, çürümüş, baksana elinde hemen kırılıyor.”

Dal çocuğun hassas ellerinde dahi hemen kırılıyordu.

“Hayır, oğlum ondan ağaç olmaz.”

“Anne ya ağaç olursa, belki olur, ne olurrr...”

“Oğlum çok kuru, çürümüş, ölmüş olduğu için yaşamaz, tutmaz.”

Annesini anladığını ifade edercesine başını yere eğerek sallarken dalın yerine ümitsizliği dikmişti çocuk ki birden annesinin içeri girdiğini gördü. Dalı tekrar eline aldığı gibi az ileride ağaçların olduğu bahçeye koştı; boş bulunduğu bir yere küçücük elleriyle küçük bir çukur açtı ve dalı nazikçe çukura koydu, toprak doldurdu. Dal çürük olduğu için çocuk ona olabildiğince narin davranıyordu. Dalın islatılması gerektiğini o küçük yaşına rağmen biliyordu. Koşarak eve gitti, bir bardak alıp içine su dolduracaktı fakat dolaba boyu yetişmiyordu. Bütün hayali burada bitmişti; sandalyeye bile çıkmakta

zorlanıyordu, bir de annesi bardağı elinde görürse çok kızar diye vazgeçti. Üzölmeye fırsat kalmadan ve bir an olsun durmadan hemen koşarak banyoya gitti. Ağzına alabildiğine su doldurdu, aşıyağıya koştu, su o küçücük ağzından azar azar taşarken bahçeye çıkıp kuru dalın dibine arta kalan suyu döktü. O küçük yaşına rağmen sanki bir anne serçe olmuş, yavrusuna su taşıyordu. Merdivenlerden öyle bir heyecanla çıkıyordu ki onu görenler dünyanın en büyük görevinin omuzlarında olduğunu sanırdı. Ev ve bahçe arasında beş tur attıktan sonra yorulmuş bir halde eve döndü. Birkaç hafta sonra babası, annesine söylerken kulak misafiri olmuştu; dört ay içinde lojmandan başka bir yere taşınmaları gerekecekti. Aradan dört ay geçmiş, Siirt'in Erüh ilçesinde oturdukları yere uzak olmayan başka bir mahalleye eşyalarını taşımak için bir traktör gelmişti. Eşyalar yüklenirken, küçük çocuk vedalaşmak için koşarak arkadaşının yanına gitti. Traktördeki annesine bağırarak 'bak anne arkadaşımın boyu benim boyumdan daha uzun' diye bağırırken arkadaşını yemyeşil yapraklarından öptü. Tekrar koşarak traktöre bindiğinde, arkadaşına el sallarken, annesinin gözleri doldu; "Ayrıldığın için üzölüyor musun?" dediğinde küçük çocuk sadece başını sallayabildi.

İLK HİKÂYE

(Ekim 2003)

Ders çalışma salonunda, masada oturmuş ders çalışırken, havalandırma camını açmış ve her zamanki ilginçliğiyle, sessizce ağzında çiğnediği havucu yerken kitaptaki cümlelerin altını çiziyordu. Ders çalışma salonunda Genç Adam'ın dışında, ön masada oturan, üst sınıflardan olduğu her halinden belli olan biri ve salonun en arkasında oturan başka biri daha vardı. Üniversite birinci sınıftaydı ve okul başlayalı iki ay olmuştu. Bir anda, ön sırada ders çalışmakta olan, uzun saçlarını at kuyruğu yapmış olan adam ayağa kalkarak Genç Adam'ın yanına geldi. Genç Adam onun sinirli olduğunu konuştuğunda anladı;

“Camı kapatır mısın, rahatsız olduğumuzu anlamıyor musun?”

Aynı anda arka taraftaki kişi de benzer bir tepki gösterince, Genç Adam şaşkına döndü. Bu ikisi birlikte dışarı çıktığında arkadaş olabileceklerini düşündü.

Kaldığı yerden çalışmaya devam eden Genç Adam, camı kapatıp tekrar oturduğunda uzun saçlı adam yeniden yanına geldi ve onu dışarıya çağırdı. Dışarı çıktığında başka bir arkadaşları daha gelmişti, üçü birden ona karşı amansız bir şekilde kızgınlığını dökerken Genç Adam şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi.

“Rahatsız olduğumuzu söylediğimiz halde havuç yemeye devam ediyorsun, bu alanda başka insanların da olabileceğini anlamıyor musun?”

Birçok şey söylüyor, bir türlü sakinleşmiyorlardı. Anlattıklarını soğukkanlılıkla, dikkatle ve ciddiyetle dinleyen Genç Adam, hızla söze girdi;

“Siz bana içerde yalnızca camın açık olmasından rahatsız olduğunuzu söylediniz, havucu belirtmediniz. Havuç yerken çıkarttığım sesin ve açtığım camın sizi rahatsız edeceğini düşünemedim; bir insanın ders çalışırken rahatsız edilmesi, ibadet eden insanın rahatsız edilmesi gibidir ve ibadet eden insanın rahatsız edilmesi kitap okuyan insanın rahatsız edilmesi gibidir. Ders çalışırken rahatsız edilmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Beni anlamamanızı beklemiyorum Belli ki çok önemli sınavlarınız var ve anladığım kadarıyla son sınıfsınız. Farkında mısınız bilmiyorum ama beni dövmeği ister gibi bir haliniz var fakat kavga edecek insanlar olmadığınız belli. Siz benden daha bilgili ve daha tecrübeli olduğunuz halde şu anda hem sizin söylediklerinizi hem de kendi söylediklerimi ayrı ayrı düşünürken, bu söylediklerinizin stresten olabileceğini, şu küçük beynimle bunca şeyi açıklarken, nasıl oluyor da sizin gibi üç ayrı beynin hiçbiri bunu düşünemiyor?”

Genç Adam adeta bir bilge gibi, karşısında duran üç adamın ruhlarına sesleniyordu.

Genç Adam’ın o anda yaşadıkları, daha önce hiç karşılaşmadığı türden şeylerdi. Karşısındaki adamlar hiç

kımıldamadan ona bakarken ne yapacağını şaşırmişti. Her biri kendi kendine sesli şekilde konuşurken adeta dünyada yapayalnız kalmış gibiydiler. Gördüğü şey karşısında hayrete düştü Genç Adam.

Uzun boylu olan;

“Ben böyle bir şey dedim mi?”

Diğeri “aslında kızmak istememiştim”

Sonradan gelen “Biz kötü bir şey yaptık mı? Biz onu dövecek kadar kızmadık ki” derken onları ne bir duyan ne cevaplayan vardı.

“O da bizim gibi bir insan, niye böyle davrandım, kötü bir şey söyledi mi?” aynı anda konuşuyorlar fakat birbirlerini duymuyorlardı.

Karşısındaki üç insan bu haldeyken filmlerde dahi görmediği bir sahne gerçekleşmekteydi o anda.

Hipnoz olmuşçasına üçü de yavaş yavaş koridora doğru yürümeye başladıklarında, onların bu hali Genç Adam’ı korkutmuştu. Hakikati, sözcüklere sığdırınca insanlar şoka giriyordu. Genç Adam, onları izlerken gördüğü bu durum karşısında bir şeyler yapması gerektiğini hissetti. Ders çalışmalarının yarıda kaldığını fark ederek harekete geçti; arkalarından koşarak koridorun ortalarında onları yakaladı.

Yanlarına yaklaşan Genç Adam;

“Boş verin bunları, hem de hemen, olur böyle şeyler... Benim saçmalığım işte sizin ders çalışmanız gerek arkadaşlar” dedikten sonra ayrıldı yanlarından çocukça bir tavırla.

On, on beş dakika sonra omzunda bir el hissetti, başını çevirdiğinde az önce tanıştığı adamlardan üçüncüsünü karşısında gördü. Genç Adam'ın ismini bir yerden öğrenmişlerdi.

"...biz kantinde oturuyoruz, seni çay içmeye davet etmek için buraya geldim, bizi kırma gelersen çok seviniriz" Bu sözler öyle sıcak ve samimiydi ki...bu davete çok sevinen Genç Adam aynı samimiyetle daveti kabul etti. Birlikte kantine gittiler, çaylarını içerken "sen haklısın biz hatalıydık" dediler.

Genç Adam;

"Benim amacım kimin hatalı olduğunu bulmak değil; hatalarımızı güzelleştirecek farkı yakalamaktı ve bence biz bunu başardık ve üç yeni arkadaşım oldu" dediğinde hepsinin yüzleri gülüyordu.

Üçü birden "biz daha önce senin gibi birine hiç rastlamadık, farklı birisin. Seni tanımayı çok isteriz."

Genç Adam "benim için de geçerli bu söyledikleriniz" diye yanıtladı. Hepsinin gözlerinin içi gülüyordu.

*****

Genç Adama nasıl bu kadar enerjik ve neşeli olduğunu sordular.

Genç Adam da "neşemin, mutluluğumun kaynağı insanlık için bir şeyler yapma hayalimdir" diye cevap verdi.

MANTIĞI KARIŞTIRAN MANTIK

Metodoloji dersi; çok ciddi ve hiç taviz vermeyen Mustafa Fahri Hoca'nın dersi idi. Konuları, anlattıktan sonra öğrencilere soru soran Mustafa Fahri Hoca, "Çocuklar, siz hayata akılcı/rasyonel mi, deneysel mi, yoksa dinsel (teolojik)mi bakarsınız?" diye sordu. Sınıftaki bütün öğrenciler sırasıyla fikirlerini söylediler. Sıra Yavuz'a geldiğinde, gür sesiyle;

"Ben hayata yüzde seksen dini yönden, yüzde yirmi de rasyonel yönden bakarım hocam" dedi. Yavuz'un gür sesiyle verdiği cevapla irkilen Genç Adam, sınıftaki ışığın daha parlak bir hal almaya başladığını fark etti ve hemen söze girdi.

"Hocam, Yavuz fikrini ifade ederken dini (teolojik) yönden baktığını söyledi; kısacık cümlede yüzde hesabını kullanarak akılcı (rasyonel) yolla fikrini açıkladı."

Genç Adam'ın bu cümlesiyle sınıfta kafaları karıştıran bir sessizlik oldu, aynı anda tutarsızlıkları görme sanatı çoktan devreye girmiş; bütün sınıfı yakalamıştı. Sınıfta ilk defa sıra dışı bir an yaşanıyordu. Tam bu anda Yavuz zekâsını sergilemek için söz alarak; "Hocam, ben yüzde yirmilik payın içine katıyorum açıklamamı" dediğinde, haklılığını açıklamaya çalışıyordu.

"Hocam, Yavuz en son söylediği savunmayı bile akılla yapıyor ve konuştuğca tutarsızlığı artıyor. Başka bir deyişle tutarsızlıklarını saklamak için kullandığı kanıtlar aklın ürünü, değil mi?"

Mustafa Fahri Hoca;

“Evet çok doğru, Genç Adam doğru söylüyor, oğlum.”

“Hocam, teoloji/din biliminin veya dinin ancak akılla sağlanabileceğini bilmiyor mu Yavuz?”

“Çok doğru, değil mi arkadaşlar?”

Yavuz adeta ona söylenmiş bu kelimelerin ardına hapsolmuştu ve söyleyecek bir kelime bulmak onun için define bulmak gibiydi.

Sınıfta farklı bir tartışma ortamının olduğu herkes tarafından hissedilmiş ve bu durum herkesi şaşırtmıştı. Hoca biraz daha ders anlattıktan sonra teneffüs oldu ve aynı dersin ikinci saatine geçildi. Dersin ilerleyen bölümünde metodolojik(yöntem) olarak Sokrates’in; “bir şey biliyorsam o da hiçbir şey bilmediğimdir” sözüyle ilgili hoca, sınıfın fikirlerini sorarak yine bir Sokrates yöntemi(soru-cevap) uyguluyordu. Sınıfta, ön sıradakiler fikirlerini söyledikçe gürültü artıyor olacak ki, Mustafa Fahri Hoca’nın kalın ciddi sesi, sessizliği başlatan ses oluyordu. Hocanın söz vermesiyle öğrenciler fikirlerini söylüyordu, arka arkaya bilindik şeyleri duyan Hoca, Genç Adam’ın bulunduğu tarafa yaklaşarak; “Evet, sen bir şey söyleyecek misin?” dediğinde Genç Adam kendi hayal dünyasındaydı. Yüzünü hiç terk etmeyen o hafif gülümsemeyle, çocukça bir hali olan Genç Adam, birden hocanın sesiyle irkilerek, emin olmak için;

“Hocam, bir şey biliyorsam... sözüyle ilgili değil mi?”

“Evet, sen sınıfta değil misin, neredesin?” demişti ki Mustafa Fahri Hoca, cevap verdi Genç Adam.

“Hocam, Sokrates bu sözüyle bir tutarlılık sanatı sergiliyor. İnsan sadece bilmediğini düşündüğü ve fark ettiği anda öğrenebilir. İnsan biliyorum dediği anda artık bilgisizdir. Bilgelik yaşamla sağlanır, hiçbir şey bilmiyorum diyerek mütevazı bir tavır ve yaşantının göstergesidir. Bu sözü ortaya atarak, böyle yaşadığını ve her insan gibi bilemeyeceği şeyler olduğunu önceden haber vererek bilge bir kimse olduğunu söylüyor. En iyi bildiği şeyin, bildikçe bilgisizliğini fark ettiği olduğudur. Bilgisizliğinin bilgisini, tavrıyla uyumlu bir şekilde aktarabilmeyi sağlamasıdır. Aslında Sokrates ‘bilgisizliğimin bilgisini biliyorum’ demek istemiştir. Terazinin bir kefesine on kilo, diğer kefesine sadece yüz gram koyarsak ancak o zaman anlarız on kilonun yüz gramdan daha ağır olduğunu. İşte, aynı bunun gibi Sokrates de kendi bilgisini yüz gram olarak görüyor ve bilmediği kısmın ne kadar çok olduğunu bu sayede anlıyor.”

*****

Mustafa Fahri Hoca’nın genç adama bu soruyu sormasının sebebi, ilk derste karşılaştığı manzaranın öylesine söylenmiş bir şey mi yoksa bilinçli bir durum mu olduğunu anlamak ve içindeki merak duygusunu gidermekti. Çünkü Genç Adamın çocukça tavrı, Mustafa Fahri Hoca için tuhaf bir durumdu ve böylesi bir insandan bu fikirlerin nasıl çıkabildiğini düşünüyordu.

Genç Adam;

“Eşim, çocuğum, arabam, evim olmasını istemedim ve hayatım insanlık için bir şey yapmakla gelip geçti fakat en iyi yaptığım şey ise *çocukça* ruhumu incitmemek oldu.”

YAZI MAHKUMLARI

Kürsüden dersi anlatırken; kitaplarını önüne açar ve çaylak ressamlara ilham olacak şekilde hiç kımıldamadan kırk beş dakika boyunca poz verirdi Hüseyinettin Hoca. Kitaptan okurken sesindeki ahenk, Genç Adam'ın göz kapaklarının ağırlaşmasına ve başının düşmesine neden olan ninni melodisiydi adeta. Dersin ilk beş dakikasında bu melodiyle mücadele etmesine rağmen, sonunda bu tatlı melodiye yenik düşen Genç Adam, ellerini sıraya koydu. Hocanın göremeyeceği şekilde uyumaya başladı. Epey uyuduktan sonra dersin yarısı geçmişti ki vicdanını rahatsız eden bir rüya ile uyanı. Genç Adam, başını sıradan kaldırdığında sınavtakerin tamamına yakını hiç durmadan bir şeyler yazıyordu, hala rüya mı görüyordu yoksa? Hocanın söylediklerini kaçırmamak için öğrenciler yoğun emek harcıyorlardı. Hüseyinettin Hoca, dur durak bilmeden anlatıyor, yakıtı bitmeyen arazi aracını andırıyordu, yazdırdığı kavramı örneklendirdikten sonra tam devam edecekti ki yokuş yukarı vites değiştiren aracın durma anı kadar kısa bir an yakalayan Genç Adam;

“Söylediğiniz şey ekonomide yüzde 80, yüzde 20 kuralı olarak geçiyor, bu kuralı ekonomi terimi olarak ilk defa bir İtalyan ekonomist kullandı, hocam ismini hatırlayamıyorum şu anda. Bu ekonomistten önce İslam filozofları 80'e 20 kuralından bahsetmişlerdi ve kanaatimce hepsi yanlışlığa düştüler.”

Genç Adam ne kadar inandırıcı ve etkileyici cümle kurarsa o kadar iyi olacağına farkındaydı.

Aynı hocası gibi hiç nefes almadan konuşan Genç Adam, çok hızlı düşünerek ve cümleleri ardı ardına kurarak anlatıyordu:

“Toplumun yüzde 20’sinin ekonomik güce sahip olması gerektiği ve böyle olmadığı takdirde... ”işe yararıydı. Hoca, Genç Adam’ın sözünü kesecek fırsat bulamıyordu, genç adamın konuşmasını hızlıca bitirmesi gerektiği Hoca’nın yüz ifadesinden okunuyordu. Genç Adam yine hiç ara vermeden “...bu arada arkadaşlar biraz dinlensin” dediğinde aynı anda Hoca dahil tüm sınıf hep birlikte güldü. Her şey çok hızlı geliyordu.

Hüseyinettin Hoca “Evet, sesi kesiyoruz, gülmeyi bırakıyoruz” dedi ve Genç Adam hemen kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

“Toplumda, zenginler yüzde 20 değil de yüzde 80 olduğunda, gündelik işleri yapmak için kimsenin bulunamayacağı, bu işlerin aksayacağı ve toplum için tehlikelere neden olacağından bahsetmişlerdir.” Aynı anda bulunduğu sıranın üstünde duran karalama kağıdını buruşturan Genç Adam, Hoca’nın ‘derse dönüyoruz’ ikazının artık konuşmayı bırakması gerektiğine işaret ettiğini anlamıştı. Genç Adam, hemen ayağa fırladı, iki adım atarak sınıfın orta kısmındaki koridora ulaştı

Bütün sınıfa seslenerek;

“Hocam elleri yazmaktan uyuşmuş, ağrısından kalemi bile hissedemeyecek dereceye gelmiş, arkadaşlarımın kolunu hareket ettirecek hali kalmamış olduğu dersin adı İnsan Hakları dersi, hatırlatmak isterim, acaba insan haklarına aykırı bir durum mu var, dinlenmek bir insan hakkıdır. Bu hakkı savunmanın da benim gibi tembel birine kalması ne trajik.” Cümlesi bittiği anda sınıf buz kesmişti.

Hüseyinettin Hoca kendini toparlayarak,

“Ayağa kalktın, fakat bunu oturduğun yerden de söyleyebilirdin” dedi.

Genç Adam, elindeki buruşturulmuş kâğıdı göstererek “çöpü atmak için kalkmışım” dediğinde Hoca şaşkınlıkla onu izliyordu. Genç Adam çöpe doğru yürürken, tüm sınıf sessizliğe gömülmüştü, sessizliği bozan tek şey Genç Adam’ın ayakkabılarından çıkan ritmik seslerdi.

O gün, o anda yalnızca elindeki kâğıdı çöpe atmamıştı Genç Adam, kalbinden ve aklından kopanları da tüm dünyaya atmıştı.